

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουλίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ 30

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I'. (Συνέχεια)

Ἰσχυρὸν φύσημα καὶ θορυβῶδες ἡκού-
την, ἐν ᾧ συγχρόνως ἀνέκυψε μία πελω-
ρία κεφαλὴ, σιαγόνες ὠπλισμέναι μετὰ
σχυροὺς χαυλιόδοντας, καὶ διὰ τὴν μετα-
χειρισθῶμεν παραδόξους ἀλλ' ἀκριβεῖς
παρομοιώσεις, « ἑσωτερικὸν στόμακος
ὁμοίον πρὸς σωρὸν κρεάτων κρεσπω-
λείου, καὶ ὀφθαλμοὶ ὁμοιάζον-
τες πρὸς τὸν φεγγίτην ὀλλανδι-
κῆς καλύβης ! » Οὕτως ἐκφρά-
ζονται μερικοὶ περιηγηταί, ἐξαι-
ρέτως εὐφράνταστοι.

Ἴπποπόταμοι ἀπαντῶνται ἀπὸ
τοῦ Εὐέλπιδος Ἀκρωτηρίου, μέ-
χρι τῆς εἰκοστῆς τρίτης μοίρας
βορείου πλάτους. Ὡς επιτοπλεῖ-
στον εὐρίσκονται εἰς τοὺς ποτα-
μοὺς τῶν ἀπεράντων ἐκείνων χω-
ρῶν, εἰς τὰ ἔλη καὶ εἰς τὰς λί-
μνας. Ὅπως δὴ ποτε, κατὰ τινα
ὑπόθεσιν ἢ ὁποῖα ἔγινεν, ἂν τὸ
ρίον Γιοχάουζεν ἦτο τῶντι πο-
ταμὸς ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσό-
γειον, δὲν εἶχον νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ
ἐπιθέσεως τοιοῦτων ἀμφιβίων, διότι
δὲν ἀναφαίνονται ποτέ, παρὰ μόνον
εἰς τὸν ἄνω Νεῖλον.

Ὁ Ἴπποπόταμος εἶνε ζῶον
τρομερὸν μολονότι χαρκατῆρος ἡ-
μέρου. Ὅταν, δι' ἑνα λόγον ἢ δι'
ἄλλον, ἐξερεισθῇ, ἔταν αἰσθανθῇ
πόνον, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν
ὁποῖαν τον καμχιζοῦν, μαίνεται,
ἐπιπίπτει μετὰ λύσσαν κατὰ τῶν
κυνηγῶν, τοὺς καταδιώκει κατὰ
μῆκος τῆς ὄχτης, ἐφορᾷ κατὰ
τῶν πλοιαρίων, τὰ ὁποῖα εἶνε
ικανὸς νὰ καταβυθίσῃ μετὰ τὸν ὄγ-
κον τοῦ ἢ νὰ συντρίψῃ μετὰ τὰς σι-
αγόνας του, ἀρκετὰ ἰσχυρὰς ὥστε
νὰ κόψουν μίαν χεῖρα ἢ ἑνα πόδι.

Βεβαίως, κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπι-
βάτας τῆς σχεδίας, — οὔτε αὐτὸς ὁ
Μάξ Οὐμπέρ, ὅσον μανιώδης κυ-

νηγὸς καὶ ἂν ἦτο, — δὲν εἶχεν εἰς τὸν
νοῦν τοῦ νὰ τὰ βάλῃ μετὰ τοιοῦτον ἀμφί-
βιον. Ἀλλ' ἂν τὸ ἀμφίβιον εἶχεν ὀρεξιν
νὰ τοῖς ἐπιτεθῇ; . ἂν ἐφόρμα κατὰ τῆς
σχεδίας, ἂν συνεκρούετο πρὸς αὐτήν, ἂν
τὴν ἐπείεζε μετὰ ὅλον τὸ βάρος του, τὸ ὁποῖον
φθάνει κάποτε εἰς δισχιλία χιλιομέτρα.
ἂν τὴν ἐκτυποῦτε μετὰ τοὺς φοβεροὺς του
χαυλιόδοντας, τί θάπεγινοντο ὁ Κάμης
καὶ οἱ σύντροφοί του; .

Τὸ ρεῦμα ἦτο τότε ταχύ, καὶ ἴσως θὰ
ἦτο προτιμώτερον νὰ το ἀκολουθήσουν

ἀπλῶς, ἀντὶ νὰ πλησιάσουν εἰς καμμίαν
ὄχθην· ὁ ἵπποπόταμος θὰ διηυθύνετο μετὰ
τὸ ρεῦμα. Εἰς τὴν ξηράν, ἄλλως τε, θὰ
ἤμποροῦσαν νὰ ποφύγουν εὐκολώτερα τὰς
ἐπιθέσεις του, διότι ὁ ἵπποπόταμος δὲν
εἴμπορεῖ νὰ κινήται ταχέως μετὰ τοὺς κον-
τούς του πόδας καὶ μετὰ τὴν πελωρίαν
του κοιλίσαν, ἢ ὁποῖα σύρεται ἐπὶ τοῦ ἐ-
δάφους. Ὁμοιάζει μᾶλλον μετὰ χοῖρον
παρὰ μετὰ ἀγριόχοιρον. Ἀλλὰ, ἐπὶ τῆς
ἐπιφανείας τοῦ ρίου, ἢ σχεδία θὰ ἦτο εἰς
τὴν διάθεσιν του, θὰ τὴν ἔκαμνε κομμά-
τια καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει

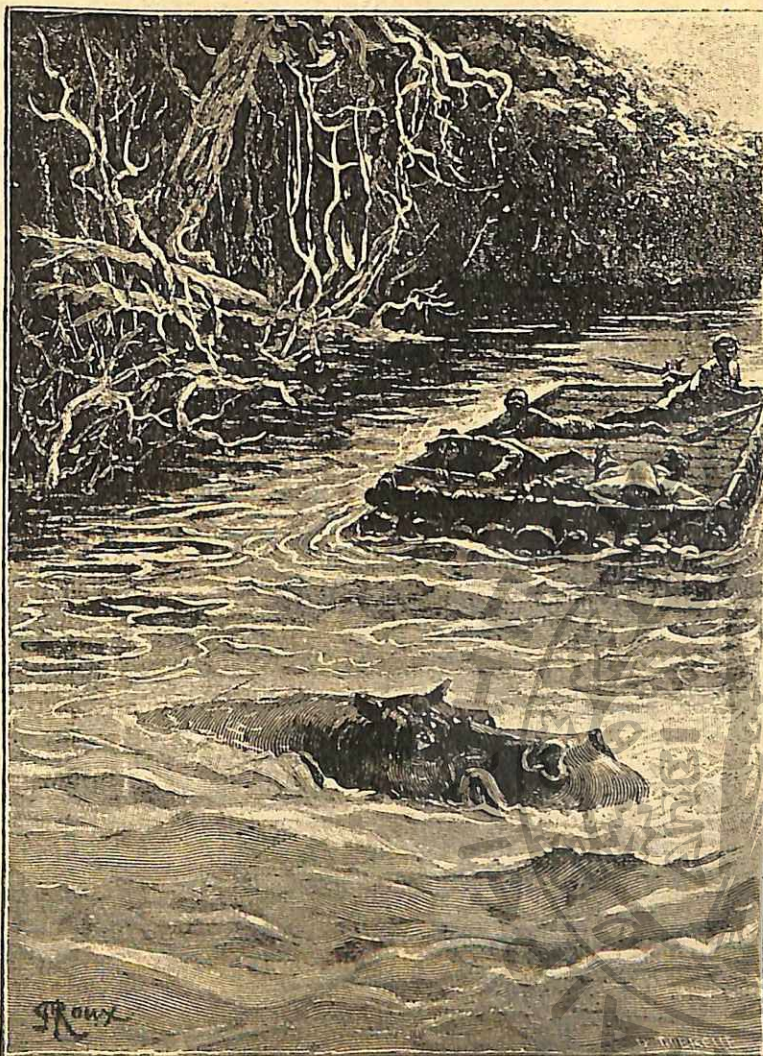
ὅτι οἱ ἐπιβάται θὰ ἤδύ-
ναντο κολυμβῶντες νὰ
φθάσουν σῶοι καὶ ἀβλα-
βεῖς εἰς τὴν ὄχθην, ὁποῖα
ὅμως δυσχέρεια καὶ
βραδύτης ! διότι θὰ
ἦσαν τότε ἠναγκασμένοι
νὰ κατασκευάσουν δευ-
τέραν σχεδίαν.

— Πρέπει νὰ περά-
σωμεν χωρὶς νὰ μας
ἰδῇ, εἶπεν ὁ Κάμης.
"Ἄς ἐξαπλωθῶμεν, ἄς
μὴ κάμωμεν κανένα
κίνημα, κανένα κρότον,
καὶ ἄς εἴμεθα ἑτοιμοὶ
νὰ πέσωμεν εἰς τὸ νε-
ρὸν, ἂν παρουσιασθῇ
ἀνάγκη.

— Σε πέρνω ἐπάνω
μου. Λάγκα ! εἶπεν ὁ
Μάξ Οὐμπέρ.

Ἐγίναν ὅπως εἶπεν
ὁ ὀδηγός. Ὅλοι ἐξη-
πλώθησαν ἐπὶ τῆς σχε-
δίας, τὴν ὁποῖαν τὸ
ρεῦμα παρέσυρε μετὰ ἄρ-
κετὴν ταχύτητα. Μετὰ
τὴν στάσιν αὐτὴν, ὁ
πῆρχεν ἐλπίς ὅτι δὲν
θὰ τοὺς εἶδεν ὁ ἵπ-
ποπόταμος.

Μετὰ ὀλίγας στιγμὰς,
οἱ κλονισμοὶ τῆς σχε-
δίας τοὺς ἔκαμαν νὰ
ἐννοήσουν, ὅτι διέσχίζαν

"Ὅλοι ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς σχεδίας." (Σελ. 233, στηλ. γ')

τά ύδατα τὰ ὁποῖα συνετάρασε τὸ πελώριον ζῷον. Ἦκουον συγχρόνως καὶ τὸ ἰσχυρὸν φύσημα, τὴν θορυβώδη ἀναπνοὴν τοῦ ἵπποποτάμου, ἐν εἶδος παρατεταμένου γρυλλισμοῦ χοίρου.

Διήλθον μερικὰ δευτερόλεπτα μὲ μεγάλην ἀγωνίαν. Ὁ ἀνυψοῦτο ἀρὰ γε ἡ σχεδὶ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ τέρατος, ἡ θὰ ἐβυθίζετο ὑπὸ τὸν φοβερὸν ὄγκον;..

Ὁ Κάμης, ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ δὲν ἠσύχασαν, παρὰ μόνον ὅταν ἐπαυσεὶν ἡ ταραχὴ τοῦ ὕδατος καὶ ἤλατ-τώθη συγχρόνως ὁ θόρυβος τῆς ἀναπνοῆς, τῆς ὁποίας ἠσθάνθησαν τὴν θερμότη-τητα, διερχόμενοι. Ὅταν ἐσηκώθησαν πάλιν, δὲν εἶδον πλέον τὸ ἀμφίβιον, τὸ ὁποῖον εἶχε βυθισθῇ εἰς τὰ χαμηλὰ στρώματα τοῦ ρίου.

Βεβαίως, κυνηγοί, συνηθισμένοι νὰ προσβάλλουν ἐλέφαντας, ἀποτελοῦντες πρὸ ὀλίγου ἀκόμη μέρος τοῦ κερθανίου τοῦ Οὐρδαξ, δὲν ἔπρεπε νὰ τρομάξουν ἀπὸ τὴν συνάντησιν ἐνὸς ἵπποποτάμου. Οὔτε θὰ ἐτρόμαζαν, ἂν αἱ περιστάσεις ἦσαν διαφορετικαί. Πολλὰκις ἐκυνήγησαν τοιαύτα ζῷα εἰς τὰ ἔλη τοῦ ἀνω Οὐμπάγκ-κη, ἀλλ' ὑπὸ ὅρους ἐνοικωτέρους. Ἐπὶ τῆς εὐθρύστου ἐκείνης σχεδίας, τῆς ὁποίας ἡ ἀπώλεια θὰ ἦτο τόσο λυπηρά, ὁ φόβος τῶν εἶνε πολὺ δικαιολογημένος. Καὶ τὸ εὐτύχημα εἶνε, ὅτι ἀπέφυγον τὴν ἐπίθεσιν τοῦ τρομεροῦ ζῷου.

Τὸ ἐσπέρας, ὁ Κάμης ἐσταμάτησε παρὰ τὸ στόμιον ἐνὸς ρύακος τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς. Τὸ μέρος ἦτο καταλλήλως πρὸς διανυκτέρευσιν, διότι ὑπῆρχε συστάς βανανῶν μεπλατύτατα φύλλα, σχηματίζοντα τρόπον τινὰ στέγην, ἡ δὲ ὀχθὴ ἦτο γεμάτη ἀπὸ μαλάκια καὶ ὀστρακόδερμα φαγώσιμα, τὰ ὁποῖα ἐμάζευσαν καὶ ἔφαγαν ὡρὰ ἢ βραδυμένην, κατὰ τὸ εἶδος. Αἱ βανάναι δὲν ἦσαν πολὺ νόστιμοι· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ τοῦ ρύακος, ἀναμιγνύμενον μὲ τὸν ὀπὸν τῶν καρπῶν τούτων, ἀπετέλει ποτὸν ἀρκετὰ εὐάρεστον καὶ πολὺ δροσιτικόν.

— Ὅλα αὐτὰ θὰ ἦσαν λαμπρά, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ἂν ἤμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ κοιμηθοῦμεν ἡσυχᾶ. . . Δυστυχῶς, ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ κατηραμένα ἔντομα, ποῦ δὲν θὰ ἔχουν τὴν διάκρισιν νὰ μας ἀφίσουν. . . Καὶ ἐλλείψει κουνουπιέρας, θὰ ἐξυπνήσωμεν τὸ πρωῒ κατὰστικτοὶ ἀπὸ τὰ κεντήματά των. . .

Καὶ πραγματικῶς, τοῦτο θὰ συνέβαι-νεν, ἂν ὁ Λάγκας δὲν εὑρίσκε τρόπον νὰ διώξῃ τὰς μυριάδας ἐκείνας τῶν κωνώ-πων, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν σύννεφα βομβοῦντα.

Ἐἶχεν ἀπαμακρυνθῇ, ἀκολουθῶν τὸν ρύακα, ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ ἠκούσθη ἐκ μι-κρᾶς ἀποστάσεως.

Ὁ Κάμης ἐσπευσεν ἀμέσως πλησίον του, καὶ ὁ Λάγκας τῷ ἐδείξεν ἐπὶ τῆς ὀχθῆς σωρούς κόπρου ξηρᾶς, τὴν ὁποίαν

εἶχαν ἀφίσχῃ διάφορα μηρυκαστικά, ἀντι-λόπαι, ἔλαφοι, βούβαλοι, καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἤρχοντο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος διὰ νὰ πίνουν νερόν.

Ἡ καύσις τῆς κόπρου ταύτης, ἡ ὁποία παράγει πυκνὸν καὶ χαρακτηριστικῆς δριμύτητος καπνόν, εἶνε τὸ καλλίτερον καὶ ἴσως τὸ μόνον μέσον, διὰ νὰ διωχθοῦν οἱ κώνωπες. Οἱ ἰθαγενεῖς το μεταχει-ρίζονται κάθε φοράν ποῦ εἰμποροῦν νὰ το εὑρουν.

Μετ' ὀλίγον, μέγας σωρὸς ἐσχηματί-σθη παρὰ τὴν ρίζαν τῶν βανανῶν. Ἡ πυρὰ ἀνῆλθον διὰ ξηρῶν ξύλων, ἔριψε δ' ἐπ' αὐτῆς ὁ ὀδηγὸς κόπρον πολλήν. Νέ-φος καπνοῦ ἀνυψώθη, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκαθαρίσθη ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἀνυπόφορα ἐκεῖνα ἔντομα.

Ἡ πυρὰ δὲ διετηρεῖτο ὅλην τὴν νύ-κτα, ὑπὸ τοῦ Κάμης, τοῦ Τζῶν Κόρτ καὶ τοῦ Μάξ Οὐμπέρ, οἱ ὁποῖοι θὰ ἠγρύπνουν ἐκ περιτροπῆς.

Τὴν πρωῒαν, ἀνακτήσαντες τὰς δυνά-μεις τῶν κατόπι καλοῦ ὕπνου, ἐξηκο-λούθησαν τὸ ταξίδιον διὰ τοῦ ρίου Γιο-χάουζεν.

Τίποτε εὐμεταβλητότερον τοῦ καιροῦ εἰς τὴν ἰσημερινὴν Ἀφρικὴν. Τὸν αἰ-θριον οὐρανὸν τῆς προτεραίης διεδέχθη οὐρανὸς φαίς, ὁ ὁποῖος προοιωνίζεν ἡμέ-ραν βροχεράν. Εἶνε ἀληθὲς ὅμως ὅτι τὰ νέφη ἐστέκοντο εἰς τὰς χαμηλὰς ζώνας. ὅθεν ἡ βροχὴ, τὴν ὁποίαν ἔριπτον, ἦτο πολλὴ λεπτὴ, ὑγρὸς οὕτως εἰπεῖν κοι-νορτὸς, ἀλλ' ὅπως ὁποῖα ἀρκετὰ δυσά-ρεστος, δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν ἐδέ-χοντο ἐπάνω των.

Εὐτυχῶς, ὁ Κάμης συνέλαβε μίαν λαμ-πράν ἰδέαν.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΛΟ ΠΟΥ ΕΒΓΑΛΕ... ΤΡΙΧΕΣ

Οἱ Μαῦροι ἀγαποῦν νὰ κλέπτουν ὅ,τι εὐρίσκουν καὶ ὅ,τι τοὺς ἀρέσει. Μερικὰ μικρὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα μᾶς φαίνον-ται ἐντελὲς ἀσήμαντα, ἐλκύουν τὴν ἀπληστίαν των.

Κατὰ τὴν ἐστρατεῖαν τῶν Γάλλων εἰς τὴν Σιενεγάλην, τῷ 1888, εἰς ἀξι-ωματικὸς εἶχεν ἀφίσχῃ μίαν βούρσαν ἐνδυμάτων ἐπὶ τῆς τραπέζης του, ἐν ᾗ ἐδέχετο εἰς ἀκρόασιν μερικοὺς φυλάρχους.

Ἐνὰς Μαῦρος εἰσέρχεται εἰς τὴν σκη-νὴν, βλέπει τὸ παράξενον ἐκεῖνο πράγ-μα καὶ ἀνακράζει:

— Μπα! Ἐνὰ κομμάτι ξύλου ποῦ ἐβγα-λε τρίχες!!

Ἦτο δυνατόν νάντιστῇ εἰς τὸν πει-ρασμὸν καὶ νὰ μὴ κλέψῃ τόσον περιέρ-γον πρᾶγμα; Τὸ ἐπῆρε τῶνόντι, καὶ ἴσως ἡ βούρσα τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐπιδει-κνύεται σήμερον εἰς τὸ Μουσεῖον κανε-νὸς βασιλείας τῆς Ἀφρικῆς!

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

καὶ ἄλλοι... ὅποτε κάμνει πολλὴν ζέστην ἢ ὅποτε σὰς κα π ν ἰ σ η . . . Καὶ ἄλ-λοι εἰς τὰς κομψὰς ιδιοκτητοὺς κα ἡ μ-π ἰ ν α ς τῶν παραθαλασσίων ἐπαύλειων σὰς, ἄλλοι εἰς τοὺς δημοσίους λουτήρας τῶν παραλίων πόλεων, καὶ ἄλλοι εἰς τὰς προχειροὺς σκηνὰς ἢ ἀπλούστατα εἰς τοὺς βράχους τῶν ἐρημικῶν αἰγια-λῶν. Ἄλλοι, μὲ ὀλίγα μόνον βήματα, φθάνετε εἰς τὴν θάλασσαν· ἄλλοι μετὰ μικρὸν περίπατον πρωῒνόν, καὶ ἄλλοι ἀφ' οὗ διασχίσετε μεγάλας ἐκτάσεις διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, τοῦ τροχιοδρόμου, τοῦ λεωφορείου ἢ τῆς ἀμάξης. Καὶ φαντάζο-μαι ὅλην αὐτὴν τὴν ποικιλίαν τῶν το-πίων, τὰ ὁποῖα ὑποδέχονται τοὺς λουο-μένους, δλους αὐτοὺς τοὺς πολυωνύμους ἢ ἀνωνύμους κόλπους καὶ κολπίσκους μὲ τὴν ρηχὴν θάλασσαν, τὴν εὐεργετικὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία δὲν ἀποκάμνει προσ-φέρουσα δρόσον, ἀναψυχὴν, καθαριότητα καὶ ὑγίαν. . . Καὶ ἄλλοι τὸ τοπίον εἶνε μαγευτικόν, ὁ κόλπος γραφικώτατος, ἡ ἀγκάλῃ τῆς γῆς, ἡ ὁποία περικλείει τὴν θάλασσαν, καταπρασινὴ καὶ ἀνθηρὰ, μὲ λοφίσκους φυτευμένους μὲ πεῦκα καὶ κα-τοπτριζομένους εἰς τὰ ἤρεμα ὕδατα· ἄλ-λοῦ τὸ τοπίον εἶνε ὡραία πόλις ἢ κοι-ψὸν χωρίδιον, ἡ εὐρὺς παράλιος δρόμος μὲ λαμπράς οἰκοδομὰς. ἢ προκυμαῖα κο-σμοδερίθας, ἡ λιμὴν μὲ τὸ πυκνὸν δάσος τῶν ἰστίων του· ἄλλοῦ πάλιν τὸ τοπίον εἶνε πτωχότατον, ξηρότατον, ἀμυδρὸς παραλία γυμνὴ καὶ αὐχμηρὰ, ἀδενδρὸς καὶ ἡλιοφλεγγῆς, καθιστώσα ἀκόμη ποθη-τοτέραν τὴν ἀπόλαυσιν τῆς θαλάσσης. . .

Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τὰ δύο Φάληρα, ὅπου ἤμεις οἱ Ἀθηναῖοι κά-μνομεν τὰ λουτρά μας, δὲν ἀπέχουν καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν τελευταίαν αὐτὴν εἰκόνα. Εἶνε δύο παραλίας, ἡ μία ξηροτέρα τῆς ἄλλης, δροσεραὶ τὸ βράδυ ἀλλὰ πυρι-φλεγεῖς τὴν ἡμέραν, κατασκονισμέναι, χωρὶς δένδρα, χωρὶς σκιάν. Ἡ φύσις τὰς ἐστόλισε μὲ ὡραία χρώματα καὶ μὲ ὡραίας γραμμὰς, — διότι ἀπὸ παντοῦ αἱ ἀπόψεις εἶνε γραφικώταται, — ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐφρόντισαν νὰ τὰς στολί-

σουν παρὰ μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἐκεῖνα ὑπό-στεγα, τὰ ὁποῖα προσφέρουν τὴν ἀπολύ-τως ἀναγκαίαν σκιάν εἰς τοὺς περιμέ-νοντας. . . Οὔτε κῆποι, οὔτε δεινδροστοὶ χῆλαι, οὔτε δάση· καὶ ὅποιοι θὰ ἤθελε νὰ κάμῃ μετὰ τὸ λουτρόν του καὶ ἕνα περί-πατον, θὰ ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ ἡλίαν. Ἀς το ἀκούσουν, ὅσοι ζοῦν μα-κρὰν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ μας μακαρίζουν καὶ ἀκούουν Φάληρον καὶ νομίζουν ὅτι εἶνε ὁ ἐπίγειος Παράδεισος. Αἱ ἐξοχαί των καὶ αἱ παραλίας των εἶνε βέβαια πολὺ καλλίτεραι, καὶ ἂν δὲν ἔχουν με-ρικὰς εὐκολίας, τὰς ὁποίας παρέχει ὁ πολιτισμὸς, δὲν ἔχουν ὅμως καὶ τὰς ἐ-νοχλήσεις, τὰς ὁποίας παρέχει ἡ γῆ καὶ τὸ κλίμα τῆς Ἀττικῆς, καὶ κατὰ τῶν ὁποίων οἱ ἄττικοι δὲν ἐφρόντισαν ἀκόμη νὰ μνησθῶν. Πρὸς τὸ παρὸν καταγινόμε-θα νάντιγράφωμεν τὰ εὐρωπαϊκὰ πάγκα, τοὺς ἀγγλικούς κήπους μὲ τὰς χερμηλὸς πρασιάς καὶ τὰ ἀνθοστόλιστα παρτέ-ρα κατὰλληλα διὰ τὰ κλίματα ἐκεῖνα, ὅπου ὁ ἥλιος εἶνε σπάνιος καὶ ἐπεθυ-μητός, ἀκαταλλήλως δὲ δι' ἡμᾶς, ὅπου ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ δένδρα πυκνά καὶ ὑψηλά, ἀπὸ σκιάν. Ἄλλ' εἶνε βλέ-πετε, τ ἡ ς μ ὁ δ α ς, καὶ καθὼς ἡξέ-υρετε, οἱ ὅπαδοι τῆς μόδας δὲν λαμβά-νουν ὑπ' ὄψει των τὴν ἀνάγκην. Παρ-δείγματος χάριν, οἱ κομψοῦς μὲνοι τῶν Ἀθηνῶν δὲν κρατοῦν ὀμβρέλλαν τὸ κα-λοκαίρι, μὲ τέτοιον ἥλιον, διότι τοῦτο δὲν συνεθίζεται. . . εἰς τὸ Λονδῖνον ἢ εἰς τὸ Παρίσι. Φαντάζομαι τί θὰ ἐπάθαιναν οἱ κομψοῦς μὲνοι τῆς Σιενεγάλης, ἂν ἤθι-λαν νὰ μιμηθοῦν αὐτὸν τὸν τυρόν. . .

Ἀλλὰ πρέπει νὰ σταθῶ ἔως ἐδῶ, δι-ότι ἐπῆρα πολλὴν φ ὁ ρ α ν, καὶ σας εἶπα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἴσως δὲν σας ἐνδια-φέρουν. . . Καὶ τί πῆδημα! Ἦρχισα ἀπὸ τὰ λουτρά καὶ ἐτελείωσα εἰς τὴν μόδαν. . . Ὁ σκοπὸς μου εἰς τὴν ἀρ-χὴν ἦτο νὰ σας περιγράψω ὀλίγον τὰ λουτρά τοῦ Φαλήρου, νὰ σας δώσω μίαν εἰκόνα τῆς ζωηρᾶς κινήσεως, ἡ ὁποία γί-νεται ἐκεῖ καθ' ἡμέραν, νὰ σας ζωγραφίσω τὴν θάλασσαν ἡ ὁποία πλημμυρεῖ εἰς πᾶ-σαν ὥραν ἀπὸ λουομένους, καὶ νὰ σας με-ταδώσω ὅλην τὴν ἀγαλλίαν καὶ τὴν χαρὰν, ἡ ὁποία διαχύνεται εἰς κραυγὰς, εἰς γέλωτας, εἰς σκιρτήματα, εἰς παιγνί-δια, εἰς τρέλλας. . . Διότι ὡς ἐπιτοπλεῖ-στον οἱ λουόμενοι εἶνε παιδιὰ τῆς ἡλι-κίας σας, καὶ τὰ παιδιὰ παντοῦ εἶνε ζω-ηρὰ καὶ χαρούμενα, προπάντων δὲ εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἶδα ὅμως προχθὲς καὶ ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο καθόλου χαρούμενον καὶ ζωηρόν. . . Ἀπεναντίας, ἐφάνετο ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχισμένον, ὅτι ὑπέφερε πολὺ. . . Δὲν ἤξευρε κολύμβι, ἐφοβέτο τὸ νερόν, καὶ ὁ πατέρας του ἐπέμενε καὶ καλὰ νὰ τον μάθῃ νὰ κολυμβᾷ. . . Τί γέ-λια θὰ ἐκάμνατε ἂν τον ἐβλέπατε ἀπὸ

κανένα μέρος! . . Ὅπως ὁ σχολαστι-κὸς, ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Κουριοκεφαλᾶ-κης, ὠρκίσθη καὶ αὐτὸς ὅτι δὲν θὰ ἐγ-γίσθη πλέον νερόν ἂν δὲν μάθῃ πρῶτα νὰ κολυμβᾷ. . . Κ' ἐγὼ ἠρώτησα, μήπως ἦτο κανένας μεγαλύτερος ἀδελφὸς τῆς Κυρίας Τρομάρας! . .

Αὐτὰ ἤθελε νὰ σας διηγηθῶ, καὶ ἔ-ξαφνα ἐπήδησα εἰς τὴν μόδαν! . . Τώρα πλέον δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ περῶ πρὸς τὰ ὀπίσω. Καὶ στέκομαι εἰς τὴν μόδαν. Δὲν σας φαίνεται, ἀλήθεια, ὅτι εἶνε κά-πως γελοῖον νὰ μιμῆται κανεὶς εἰς ὅλα ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, εἰς ἄλλα κλίματα, εἰς ἄλλα γεωγραφικὰ πλάτη; καὶ δὲν νομίζετε, ὅτι ἡ καλλίτερα μόδα εἶνε ἐκείνη ἡ ὁ-ποία ἱκανοποιεῖ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώ-που, συνδυάζουσα τὴν κομψότητα μὲ τὴν χρησιμότητα, τὸ ὥραϊον μὲ τὸ ὠφέλιμον;

Ἐγὼ τουλάχιστον, ἂν ἔκτιζα ποτε σπῆτι εἰς τὸ Φαλήρον, θὰ ἄφηνα τοὺς ἀγ-γλικούς κήπους διὰ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ θὰ ἐφρόντιζα νὰ το σκιάσω μὲ πυκνόφυλ-λα δένδρα· καὶ ἂν ἤθελα νὰ περιπατῶ τὴν ἡμέραν, θὰ ἔπρενα μίαν ὀμβρέλλαν διὰ τὸν ἥλιον, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω καὶ τί κάμνουν εἰς τὸ Λονδῖνον!

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΦΘΕΙΣΑ

ΟΠΟΥ ΦΥΓΗ-ΦΥΓΗ ! . .

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ζέστη ἦτο πνι-γηρὰ, καὶ τὸ ἐσπέρας, ἀντὶ νὰ φέρῃ ὀ-λίγην δροσίαν, ἀπεναντίας ἠξήνησε τὴν βαρύτητα τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ διέχυσε δυσφορίαν γενικὴν. Τὰ ἄνθη ὡς μαρ-αμένα κρέμονται ἀπὸ τοὺς μίσχους των, καὶ τὰ σμήνη τῶν παιδιῶν δὲν ἔχουν τὴν συνήθη των ζωηρότητα.

Ἐξαφνα, ἀστραπὴ διασχίζει τὸν οὐ-ρανόν. . . ἡ βροντὴ βρέμει μακρόθεν, καὶ παχεῖται σταγόνες ὕδατος πίπτουν ἐπὶ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα κυττάζουν ἀνη-σύχως πρὸς τὰ ὕψη.

— Γρήγορα, γρήγορα, παιδιά! . . μαζέψετε τὰ σχοινάκια σας, τὰ μπαλό-νια σας, τὰ παιγνίδια σας, καὶ 'εἰς τὸ σπῆ-τι ἀμέλει! . . Ἐρχεται θύελλα. . .

Καὶ αὐτοστιγμὴ ἡ βροχὴ ἀρχίζει, ρα-γδαία, ὀρμητικῇ, καταβρέχουσα τὰς μι-κρὰς ἀσκεπεῖς κεφαλὰς μὲ ἀληθὴ κατα-κλυσμὸν χλιαροῦ ὕδατος.

— Ὅπου φύγη-φύγη! . .

Γελοῦν, φοβοῦνται, συνωθοῦνται, τρέ-χουν, πίπτουν, ἐγείρονται, φεύγουν. . . Γρήγορα 'εἰς τὸ σπῆτι! . . Ἡ βροντὴ μαί-νεται καὶ νομίζουν ὅτι τα κυνηγᾷ. . . Ε-πιτέλους εὐρίσκουν ἄστυον πλησίον τῶν γονέων, εἰς τὴν μεγάλην ἰσόγειον αἴθου-σαν, τῆς ὁποίας τὰ παραθυρόφυλλα κλεί-νονται θορυβωδῶς.

— Καλλίτερα! Δὲν θὰ βλέπουμε πιά

τὰς τρομερὰς ἐκεῖνες ἀστραπὰς. . . Τί καλὰ, ἂν ἠμποροῦσαν νὰ λησμο-νῆσουν ἐπὶ τὴν θύελλαν. . . Ἄλλ' ἡ θύελλα δὲν λησμονεῖται, καὶ ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τῆς βροντῆς ἐξακολουθεῖ νὰ βρέμῃ, ὅλον ἐν ἰσχυροτέρῃ καὶ φοβερωτέρῃ. . .

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ! . .

Λαμπρότερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας, μί-α ἀστραπὴ καταυγάζει τὸν κήπον. Φρίκη! Ἐπάνω εἰς τὴν διάδροχον χλόην, ἐν τῷ μέσῳ τῶν καταφοβισμένων ἀνθούλλων, ποία εἶνε ἡ μικρούλα ἐκείνη, ἡ ἐξηπλω-μένη ὑπτίως, καὶ ὀλωθεῖλου ἀκίνητη, μ' ἕνα φορεματάκι τριανταφυλλί, κολ-λημένον εἰς τὸ βρεχόμενον σῶμά της; .

Καὶ αἱ λεῦκαι στενάζουν καὶ θρηνο-λογοῦν ὑπὸ τὸν μακινώδη ἄνεμον. . . Καὶ τὰ ρόδα, τόσοι ὑπερήφανα πρὸ ὀλίγου διὰ τὴν ὠραιότητά των, βλέπουν τὰ πέ-ταλά των νὰ πίπτουν ἕνα-ἕνα εἰς τὸ χῶ-μα. . . Καὶ ἡ θύελλα πλησιάζει, ἐπερ-χεται. . . Τώρα ἡ ἀστραπὴ καὶ ἡ βρο-ντὴ διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, σχε-δὸν ἄνευ διαλείμματος. . . Μήπως ὁ ἀπη-νὴς κεραυνὸς ἐπληξεν ἤδη τὴν δυστυχι-σμένην μικρούλαν, ἡ ὁποία μένει ἀκόμη ἀκίνητη ἐν τῷ μέσῳ τῶν συντετριμμέ-νων ἀνθῶν; . .

Ὅχι! . .

Ἄλλος, εἰς τὴν θέσιν της, θὰ εἶχεν ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον· ἀλλ' αὐτὴ μει-διᾷ πρὸς τὸν κίνδυνον, μειδιᾷ πρὸς τὴν λύσασιν τῶν στοιχείων!

Καί, καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἡ θύελλα ἐξακολουθεῖ. Τὰ πουλάκια, ἐν-τρομα, κρύπτονται εἰς τοὺς κορμούς των γη-ρῶν δένδρων. . . Τὰ ἔντομα βυθίζονται βαθύτατα εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ παιδάκια μετακινοῦνται, στρυφογυρίζουν εἰς τὰ κρεβατάκια των, χωρὶς νὰ εὐρίσκουν τὸν συνήθη ἥρεμον ὕπνον των. . .

Καὶ ἐν τούτοις, ἡ παράξενη ἐκείνη μικρούλα ἐξακολουθεῖ νὰ μειδιᾷ. . .

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ

Ὅλα τελεῖται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! Τὰ ὀλίγα σύννεφα ποῦ ἀπέμειναν, κυνηγοῦνται ἐπὶ τοῦ ροδίνου οὐρανοῦ τῆς αὐγῆς. Μετ' ὀλίγον ὁ ἱλαρὸς ἥλιος ἀ-νέτειλε. Σιγά-σιγά, μὲ δειλίαν ἀκόμη, τὰ πουλάκια κελαιδοῦν ὑπὸ τὰ ὑγρά φυλ-λώματα. Νομίζεις ὅτι ἐρωτᾷ τὸ ἕνα τάλλο;

— Πάει, πέρασε γιὰ καλὰ; Εἰμπο-ρεῖ νὰ εἶνε κανεὶς βέβαιος; . . Εἰμπο-ροῦμεν νὰ ρησίσωμεν τὴν συνειδημένην μας συαυλίαν, χωρὶς κανένα φόβον; . .

Εἰς τὴν ἐπαυλίαν, τὰ παραθυρόφυλλα ἀνοίγονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τὸ φῶς τῆς ὡραίας ἡμέρας πλημμυρίζει τὰ δω-μάτια. Μετ' ὀλίγον τὰ κοράσια, μὲ τὰς πρωῒνάς των ἐνδυμασίας, τρέχουν εἰς τὸν κήπον καὶ ἐκβάλλουν κραυγὰς ἐκ-πλήξεως καὶ λύπης:

— Άχ! τὰ καϊμένα μας τὰ λουλουδάκια!... Ἰδὲς! ἰδὲς! Ἄχ, αὐτὸ τὸ δενδράκι τὸ καϊμένο, πῶς ἔσπασε!... Τὶ κρῖμα!... Τὶ εὐμορφο ποὺ ἦταν καὶ πόσα λουλούδια εἶχε!...

Ἀλλὰ τὰ ἀγόρια, ἀδιάφορα πρὸς τὴν δυστυχίαν τῶν ρόδων καὶ τῶν δενδρυλίων, συλλέγοντες μετὰ σπουδῆς τοὺς μεγάλους σαλιάγκους, οἱ ὅποιοι κάμνουν πρῶτον περίπατον ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς γλῶσσης.

Ἐξαφνα ἀντηχεῖ φωνὴ θρηνηδῆς. Εἶνε ἡ φωνὴ τῆς μικρᾶς Φώφης, ἡ ὁποία κατῆλθεν εἰς τὴν κλῆπον τελευταία.

— Πού εἶνε;... Τὴν εἶδατε;... Πού νὰ εἶνε;... — Ἀ! νὰ τὴν!... Μὰ σὲ τί χάγια!... Ἄχ, κακὴ, κακὴ μαμμάκα ποὺ εἶμαι!...

Καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἡ Φώφη κρατεῖ σφιγτὰ τὴν ὥραιαν κούκλαν, μὲ τὸ τριανταφυλλὶ φορεματάκι, ἡ ὁποία, εἰς τὴν ἐσπευσμένην φυγὴν τῆς προτεραίας, εἶχε λησμονηθῇ ἐντελῶς.

Ἡ ἐνοχος μήτηρ κατέκλινε τὴν δυστυχισμένην μικρούλκην εἰς τὸ ζεστόν της κρεβατάκι. Τὴν λιχνίζει, τὴν ναναρίζει, τῆς προσφέρει ἱατρικὸν μ' ἓνα μικροσκοπικὸν φλυζανάκι, τὴν χαϊδεύει, τὴν παρηγορεῖ:

— Χρυσό μου!... δυστυχισμένο μου παιδί!... Πῶς θὰ φοβήθηκες, ὅλη τὴ νύκτα ὀλομόναχῃ ἐκεῖ κάτω, μ' ἐκεῖνες τὲς φοβερὲς ἀστραπές, μέσα 'στὲς σαῦρες καὶ 'στὸς σαλιάγκους!... Κρυόνεις; Ζεστάθηκες λιγάκι τώρα; 'πέ μου, χρυσό μου!...

Καὶ διακοπτομένη ἔξαφνα:

— Παναγία μου! τί ἀσχημὴ ποὺ εἶνε τώρα, μὲ τὰ ξέσγουρα μαλλιά, μὲ τὰ χλωμά μάγουλα, μὲ τὰ ξεθαμμένα χεῖλη!... Ἀληθινὰ μοιάζει μὲ ἄρρωστη! Πρέπει νὰ οἰκονομήσω λεπτὰ, καὶ νὰ τὴν δώσω νὰ τῆς ξαναβάλουν γρήγορα ἄλλο κεφάλι.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Καὶ ἰδοὺ ποία διαφορά ὑπάρχει μετὰ τῶν κουκλο-μητέρων καὶ τῶν μητέρων τῶν ἀληθινῶν.

Αἱ μητέρες αἱ ἀληθινὰ ἀγαποῦν τὰ παιδιά των καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχουν χλωμά μάγουλα καὶ ἄχροα χεῖλη, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε ἀσθενῆ, — ὦ, προπάντων ὅταν εἶνε ἀσθενῆ! ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΤΙΑΝΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Κανεὶς ἀνθοστόλιτος δρόμος δὲν φθάνει μέχρι τῆς δόξης.

Ἡ ἐργασία εἶνε μήτηρ τῆς εὐτυχίας.

Τὸ θάρρος δὲν εἶνε μόνον ἀρετὴ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν φύλαξ.

Ὅσον περισσότερον ἀπλόνεται ἡ γλῶσσα, τόσο εὐκολώτερον ἀποκόπτεται.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

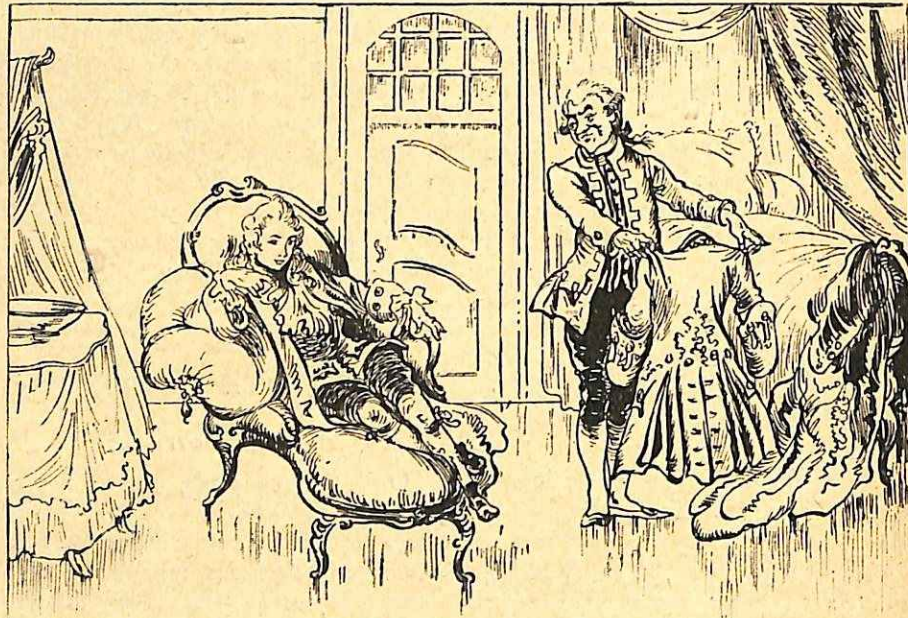
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 225)

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον, ὁ Πονηρίδης ἤρχισε νὰ χαϊδεύῃ καὶ νὰ κολακεύῃ τὸν μέλλοντα κύριόν του, τὸν Βαλεντίνον Κερκόζ, προσεποιεῖτο ὅμως τὴν μεγαλητέραν σοφιστικὴν καὶ αὐστηρότητα ἐνώπιον τοῦ κόμητος. Παρατηρήσας ἀμέσως ὅτι ἡ μεταιοδοξία ἦτο τὸ κυριώτερον ἐλαττήριον τῶν πράξεων τοῦ νεαροῦ βαρῶνος, ὁ Πονηρίδης ἐθεώρησε καθήκον του νὰ ὑποβάλῃ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο.

Καὶ ἄλλο δὲν ἤκουεσ ὅλην τὴν ἡμέραν, παρά: Ὁ Κύριος Βαρῶνος ὀφείλει, χάριν τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς πε-

ριστολόκληρον συσκευὴν ἀπὸ κτένια ταρταρούρας, βούρτσας σκληρᾶς, βούρτσας μαλακᾶς, ἀρώματα, πομμάρδας, ἐλαία καὶ κοσμητικά. Κύριος καὶ ὑπηρετῆς κατέστρωσαν μαζὶ μίαν συνωμοσίαν, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἦτο ἡ ἀναχώρησις διὰ τὸ Παρίσι, ὃ δὲ Βαλεντίνος δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ὡς ἐπαρχιώτης ἀποδιδαζόμενος διὰ πρώτην φοράν, ἀλλ' ὡς Παρισινὸς ἐξορίστος, ὁ ὁποῖος ἐπανερχεται εἰς τὴν προσφιλῆ του πόλιν.

Πρέπει νὰ εἰπωμεν τώρα ἓνα κακὸν πρᾶγμα, νὰποκαλύψωμεν τὴν καθαυτὴ ἐγκληματικὴν ὄψιν τῆς συνωμοσίας, νὰ ἐκμολογήσωμεν διὰ τὸ χρηματικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ πληγώσῃ τόσο σκληρὰ τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς... Ἰδοὺ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μὲ ὀλίγας λέξεις:

Ἐπενδύτας κεντημένους εἰς ὅλας τὰς ραφάς. (Σελ. 236, στήλ. β')

ριουσίας του, νὰ κάμῃ τοῦτο... Ὅλοι οἱ νέοι τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν, ὅπως ὁ Κύριος Βαρῶνος, συμπεριφέρονται ἔτσι καὶ ἔτσι... Εἰς τὸ Παρίσι, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ κάμνουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... Ἀ! θὰ ἐθεωρεῖτο κανεὶς ὡς ἐπαρχιώτης, ἂν ἔκαμνεν αὐτὸ καὶ αὐτὸ... κτλ. κτλ.

Ἐπειτα ὁ Πονηρίδης ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ τὸν Βαλεντίνον πῶς νὰ ἐνδύεται μὲ κομψότητα, μὲ γούστον παρισινόν... Ὁ Κύριος Βαρῶνος ἔμαθε νὰ φορᾷ εἰς τὸ ἐξῆς ἐνδύματα ραμμένα εἰς τὸ Παρίσι, κοιτωνίτας πολυτελεῖς, μανικέτια μὲ δαντέλλες βαλανσιέν καὶ μαλὲν περικνημίδας μεταξωτάς, ὑποδήματα μὲ τακούνια κόκκινα, κρεμαστήρας τοῦ ξίφους μὲ φιόγκους, ἐπενδύτας κεντημένους εἰς ὅλας τὰς ραφάς, γελέκια ἐξαστράπτοντα ὡς ἀστέραι, καπέλα τρίκωχα μὲ πετρεὰ στρουθοκαμήλου καὶ μὲ σειρήνια χρυσά... Ὅσον διὰ τὴν κόμμωσιν, ἔσπευσε νὰ παραγγείλῃ εἰς τὸ Πα-

τους, ποὺ εἶχε δέσῃ ὁ Βαλεντίνος εἰς τὰ σχοινία τῶν κωδῶνων τῶν κυρίων των καὶ ὅλους τοὺς σκύλους, εἰς τὴν οὐραν τῶν ὁποίων εἶχε δέσῃ τεχνικέδες, κτλ. κτλ.) Ὁ κύριος Βαῖλος λοιπὸν, ἀνακρίνων τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον, εἶχεν ἀνακαλύψῃ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ εἶχον παράπονα κατὰ τοῦ Βαλεντίνου, δὲν ἐτόλμησαν νὰ ταράξουν τοὺς ἐρημικούς καὶ μελαγχολικούς περιπάτους τοῦ γηραιοῦ αὐθέντου.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ παράπονα ὁ κ. Βαῖλος ἐφιλοτέγχνησεν ἓν ἐκτενέστατον ὑπόμνημα, ἔπειτα δὲ ἐπεκαλέσθη ὅλας τὰς ἀναμνήσεις τῆς Ρητορικῆς, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη εἰς τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ συντάξῃ ἓνα λόγον μὲ προοίμιον, ὑπόθεσιν, ἀπόδειξιν, ἀνασκευὴν καὶ ἐπίλογον. Μετὰ τοῦτο, ἀφοῦ ἀντέγραψε τὸν λόγον του μὲ τὴν ὥριον τῆς καλλιγραφίας καὶ τὸν ἀπεστήθισεν ἐπιμελέστατα, ἐξήχησεν ἀκρόασιν ἀπὸ τὸν κύριον Κόμητη, καὶ ἀκολοθεύμενος ἀπὸ μερικὸς ἐγκρίτους, (παραδείγματα χάριν, τὸν ἀγροφύλακα, τὸν κ. Κοντόν, τὸν κ. Μπαλωμένον κτλ.) παρουσιάσθη εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ ἐκμολογήσῃ ἐνώπιον τοῦ πυργοδεσπότη καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπομάκρυνσιν, τὴν ἐξορίαν τοῦ υἱοῦ του.

Ἀλλὰ μόλις ἤρχισε νὰπαγγέλλῃ τὸν λόγον του, (τοῦ ὁποίου δὲν διδομεν περὶληψιν, φοβούμενοι μήπως ἀποκοιμηθοῦν οἱ ἀναγνώσται,) ὁ κόμης τὸν διέκοψεν ἀποτόμως.

— Περιττόν, κύριε Βαῖλε, νὰ μακρηγορήσετε, διότι ἡ ὑπόθεσίς σας εἶνε κερδισμένη. Πρὸ πολλοῦ σχεδιάζω νὰ στείλω τὸν υἱόν μου εἰς τὸ Παρίσι, καὶ τὰ παράπονά σας κατὰ τῆς ζωηρότητός του ἔρχονται ἐπικαίρως, καθ' ἣν στιγμὴν ἐλογάριαζα νὰ εἰπῶ εἰς τὸν Βαλεντίνον νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ ταξιδεῖον... Εἴμεθα λοιπὸν σύμφωνοι... Κύριε Βαῖλε, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας χαιρετήσω...

Καὶ διὰ νεύματος, ἀποχαιρετήσας τοὺς ἐπισκέπτας του, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐν ᾧ ὁ Βαῖλος ἡπεχώρει εὐχαριστημένως συγχρόνως καὶ θυμωμένος: εὐχαριστημένος διὰ τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν τοῦ Βαλεντίνου, θυμωμένος διότι δὲν ἠμπόρεσε νὰπαγγείλῃ τὸν λόγον του, τὸν ὥραϊόν του λόγον, ὁ ὁποῖος τῷ ἐστοίχιζε τόσοις κόπους καὶ τόσας ἀγρυπνίας.

Τὴν σύντομον αὐτὴν σκηνὴν μετὰ τὸν κόμητον καὶ Βαῖλου, διεδέχθη ἄλλη συγκινητικώτερα: ὁ κόμης εἰδοποίησεν ἐπισήμως τὸν Βαλεντίνον περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

— Ἐταξα πλησίον σου, τῷ εἶπεν, ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον εἰμπορὸς νὰ ἔχω καθεὶ ἐμπιστοσύνην, καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὀμογαλάκτου ἀδελφοῦ σου, τοῦ συνενόχου σου εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ κατορθώματα, διὰ τὰ ὁποῖα

παραπονοῦνται τόσοι ὑποτελεῖς μου. Δὲν θελω ὅμως καὶ νὰ σε χωρίσω ἀπὸ τὸν Γιαννιόν, τοῦ ὁποίου ἡ εἰλικρινὴς ἀφοσίωσις εἰμπορεῖ νὰ σου φανῇ χρήσιμος· ἀλλ' ἐννοῶ νὰ ὑπακούῃς εἰς ὅλα τὸν κ. Πονηρίδην. Δὲν θὰ ἐπανεέλθω, υἱέ μου, εἰς τὰς τρέλλας τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ζωηρότης ποὺ σε κυριεύει, ἡ δραστηριότης σου αὐτὴ θὰ μεταβάλῃ σκοπὸν καὶ θάξιερωθῇ ὀλόκληρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως. Θὰ σ' ἐφοδιάσω μὲ συστατικὰς ἐπιστολάς εἰς σημαίνοντα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ σε διευκολύνουν νὰ ἐπιτύχῃς ἐν ἀξίῳ στρατιωτικόν, καὶ ἀργότερα, ἀφ' οὗ ἐξασκήθῃς εἰς τὸ εὐγενὲς ἐπάγγελμα τοῦ στρατιώτου, ἀφ' οὗ ἐκμάθῃς τὴν τέχνην τῶν ὅπλων, θὰ σου στείλω, ἀπὸ τὸ μερίδιόν σου ἀνήκει ἐκ τῆς κληρονομίας τῆς μητρὸς σου, τὰναγκασιούνα χρήματα πρὸς ἀγορὰν ἐνδὸς συντάγματος.

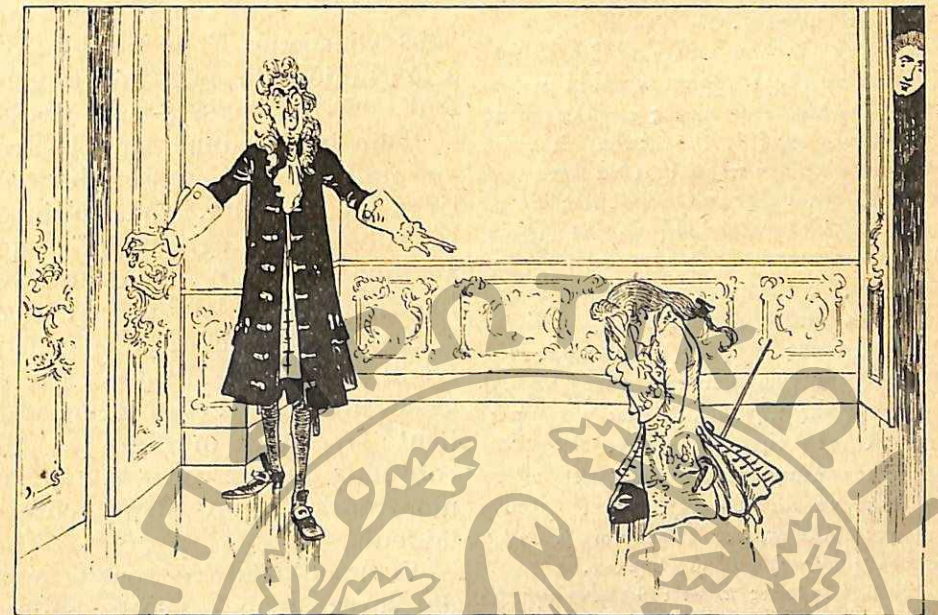
Ἐκείνο τὸ ἀργότερον δὲν ἤρρεσε καθόλου εἰς τὸν Βαλεντίνον. Ὅλοι αἱ συστάσεις καὶ αἱ παραγγελίαι τοῦ Πονηρίδου ἐπενήργησαν αὐτὴν τὴν στιγμὴν, καὶ ὁ Βαλεντίνος ἠντλησεν ἐξ αὐτῶν τὸ θάρ-

μὲ φρόνησιν ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του, ἠσθάνετο κλονιζομένην τὴν ἀπόφασίν του νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ συνέσεως, πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ τοῦ Βαλεντίνου.

Ἀλλὰ μίαν στιγμὴν συνῆλθε καὶ ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς, ὅτι μίαν προπὸνησιν εἰς τὰ στρατιωτικὰ ὑπὸ βαθμὸν κατώτερον τῷ ἐφαίνετο ἀναγκασιότατη παρὰ πᾶσαν πρόωρον φιλοδοξίαν. Ἀλλ' εἰς τοῦτο, ἐπίσης κατηγορηματικῶς, ὁ Βαλεντίνος ἔλαβε τὴν αὐθάδειαν, νὰ ζητήσῃ τὸ μερίδιόν του, τὰ χροῖματά του, μὲ τόσο ἀπότομον τρόπον, ὥστε ὁ κόμης, προσβληθεὶς, ἠγέρθη καὶ εἶπεν:

— Ἀρκεῖ Κύριε, ἂς τελειώσωμεν. Ὅσα παραδώσω ἐπιταγὴν, ἀντιπροσωπεύουσιν ἀκριβῶς τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον σὰς ἀνήκει, καὶ τὴν ἐπιταγὴν αὐτὴν θὰ σας ἐξαργυρώσῃ ὁ ἐν Παρίσιος τραπεζίτης μου. Ὁ ἀναχωρήσεις αὐρίον τὸ πρῶν. Εἴθε αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ σχέδιά σας, καὶ ὅταν θὰ μεγαλώσετε, θὰ ἐντραπήτε διὰ τοὺς λόγους τοῦ μου εἶπατε.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Βαλεντίνος ἐλησμόνησε τὰ μαθήματα τοῦ Πο-

Ὁ Βαλεντίνος ἀνέλυθη εἰς δάκρυα καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα. (Σελ. 337, στήλ. γ')

ρος νὰ εἰπῇ εἰς τὸν πατέρα του, ὅτι, μεταβαίνων εἰς τὸ Παρίσι, αὐτὸς ἦτο ὁ καταλληλότερος νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς πρώτης παρουσιασθησομένης εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο ποῦ ἠθέληεν. Ἐσχηματίζοντο νέα συντάγματα· πολλοὶ συνταγματάρχαι δὲν ἦσαν μεγαλύτεροι τῶν δεκαοκτῶ ἐτῶν· διατὶ αὐτός, ὁ Βαλεντίνος, νὰ μὴ γίνῃ ἀμέσως συνταγματάρχης; Καὶ περὶ τῆς ζωηρότητός του κλίσιν, τὴν σταθεράν του ἀπόφασιν νὰφοσιωθῇ ὀλοφύχως εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, μὲ τόσο ὥραϊα λόγια, ὥστε ὁ κόμης, ἐκπληκτος, μὴ γνωρίζων πλέον ἂν δὲν εἶχεν ἐνώπιόν του παιδίον σκηνῆς. Γνωρίζεις τὸν πατέρα μας...

νηρίδου, ἀνέλυθη εἰς δάκρυα καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα.

— Πατέρα μου, ἀνέκραξε τεινὼν τὰς χεῖρας, συγγνώμην!

Ἀλλ' ὁ κόμης, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμίαν ἀπάντησιν, ἐξηφανίσθη εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου συνείθιζε νὰ διημερεύῃ μονήρης, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ βαρεῖα θύρα ἐκλείσθη ὀπίσω του μὲ κρότον ὑπόκωφον.

— Τί ἔκαμες, δυστυχισμένε; ἐπιθύρῃς εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Βαλεντίνου μίαν ἀπελπισμένην φωνή, — ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσελθῇ εἰς τὴν αἰθουσαν περὶ τὸ τέλος τῆς πλείον ἂν δὲν εἶχεν ἐνώπιόν του παιδίον σκηνῆς. Γνωρίζεις τὸν πατέρα μας...

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλὰ-
 ζουν· ἡ θερινὴ Βροχὴ μὲ τὸ Στήριγμα
 Μητρός, Ἐλπίδα τῶν δυστυχῶν καὶ Βοη-
 πουλία· ἡ Βασιλικὴ μὲ τὴν Μόνοιον, Δι-
 ονυσιάδα Πηγὴν, Δευχὸν Κρίνον, Ἰτέα καὶ
 Βίγλαν· ἡ Ὀνειροπόλος Τυχὴ μὲ τὴν Ἀ-
 μύδραν Λάμψιν, Ἄστρον τοῦ Ἀγρίου, Ἀνέ-
 πιστον Χαράν, Γέω· Κροῦσος καὶ Ἐρημιτι-
 δα· ἡ Κωπηλατικὴ Κόθρον μὲ τὴν Μόνοιον.
 Ἄνθος τοῦ Μαίον, Πολύχρωμον Χρυσά· Λίδα,
 Σπηλαίον Δοξαπατὴρ καὶ Ἀριστέα· τὸ Ἐ-
 αρινὸν Ἄρωμα μὲ τὴν Ἀδύλιν, Βέρ· Ζώνη.
 Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης, Σερπαντὲν καὶ Λόρδον
 Βέρα· τὸ Ἑλληνοκὸν Ἐδαφος μὲ τὴν Ἀύ-
 ραν τῆς Κερκυρας, Σιωπηλὴν Νύκτα, Μυστη-
 ριόδη Ψυὴν καὶ Βίγλαν· ὁ Λαμπρὸς Κισθα-
 ρὸς μὲ τὸ Κρητικὸν Κάστανον καὶ Ἀθῶνα Καρ-
 δια· ὁ Κάθο Κόρακας μὲ τὸ Κετρέι, Ἀρρι-
 οβιόλεττα, Χρυσὸ Παράκι καὶ Μεσολογγιτά-
 κι· ὁ Παρισινὸς Ἀριστοκράτης μὲ τὴν Βί-
 γλαν, Χαλκιδεὶς Αἰμοκοντόρεν, Βίκτωρα Οὐγ-
 γω 17-18· Χάρ καὶ Κάμου Σί136· ὁ Μο-

ρωσις με την Μοδσαν της Αστρονομίας, Άν-
θύλλιον της Ερήμων και Περιλυπον Κερκυ-
ραϊαν — δ' Ελιδωφόρος με την Ναυσικάν,
Αάλιαν και Μόρωσαν — τὸ Άνθος Μαίον με
τὸ Αταβήριον Ρόδον, Καλῆς Ὀρισες, Ἀρε-
μοζάλην, Κλάδον Μυρσίτης καὶ Ἀριστέα —
ἡ Ἀμαρυλλίς με τὸν Δαφροστεφῆ Ναύρχον,
Σιρ Λά Φαλουάζ, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος,
Παριστριαν καὶ Πασίμαχον — ἡ Ἀδρα της
Κερκύρας με την Πάλλουσαν Καρδίαν, Ζου-
λέϊχαν καὶ Ἑλληνοπούλαν — τὸ Ἐρυθρὸν
Νέφος με την Ναυτοπούλαν της Κρανῆς,
Ξαρθὴν Βωβίδα καὶ Φωσφορίζουσαν Θάλασ-
σαν — ἡ Ποιμενίς τοῦ Παναχαϊκοῦ με την
Ζωηράν Ὑπαρίν, Μαῦρον της Βενετίας,
Λευκὴν δὲ Μιρῶν, Μέλαρα Ἀδάμαντα καὶ
Βιζτωρα τὸν Μαῦρον — τὸ Μολὼν Λαδὲ με
την Πειραικὴν Νύκτα Ἀγρὸ Περιστεράκι,
Μικρὸν Βιολιστήν καὶ Μικρὰν Βιολιστριαν —
τὸ Λευκὸν Κῆρον με τὸ Κῆμα της Παλιρ-
ροίας, Ἀταβήριον Ρόδον, Ὀβελίσκον της
Κλεοπάτρας, Σερπατὲν καὶ Ἐξόριστον Να-
πολέοντα — δ' Ρόδιος Δόκιμος με τὸν Μέλλον-
τα Δόκιμον, Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον, Ση-
μαίαν της Ἀρίας Λαύρας καὶ Χρυσόπτερον
Ἀλκυόνα — τὸ Ἐδομον Ἀνθος με την Ἀρι-
στοκράτιν Ρουμανίδα — ἡ Ἀθῶα Καρδία με
τὸ Μή μου Ἄπιον, Διονυσιάδα Πηγὴν, Μή-
με-λινῶνει, Ἀγγελον της Ἀγάπης καὶ Κου-
σμιόδον — δ' Νοσταλγὸς Ἑλληὴν με τὸ Ζήτω
ἡ Ἑλλῆς, Σημαίαν της Ἑλευθερίας, Φαι-
νὸν Ἀστέρα, Ὀβελίσκον της Κλεοπάτρας καὶ
Χαριτωμένην Μουρίτσαν — τὸ Κορινθιακὸν
Κῆμα με τὸν Κόλπον της Ἀτταλείας, Λαμ-
πρὸν Κιθαροδόν, Πειραικὴν Νύκτα καὶ Μα-
ρίδαν τοῦ Ἑυρίπου — τὸ Λουλοῖδι της Καρ-
διάς με την Πάλλουσαν Καρδίαν, Ἑλληὴν
Βῶρκε, Φιλόμουσον Χαλκιδίδα, Ἀρὸν τοῦ
Παρπασοῦ καὶ Ρακοςυλλέκτην τῶν Παρισίων.
— ἡ Ἐσπερινούλα με τὸν Κάλυκα Ρόδον καὶ
Σχόνην τῶν Ἀθηνῶν — τὸ Ἀγρὸ Περιστερά-
κι με τὸ Κίτρινον Καταρίνι, Ἀθῶαν Καρδίαν,
Κυκλαμιάν καὶ Λευκὸν Κῆρον. — ἡ Ρομαντι-
κὴ Καρδία με την Ναυτοπούλαν της Κρανῆς
Ἀμαρυλλίδα, Μυστηριώδη Φύσιν, Σιωπηλὴν
Νύκτα καὶ Ἀνθοῦσαν Νεότητα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Σηπλίαιον Δοξα-
πατρή (εἶχει γράφῃ « Σηπλίαιον » καὶ ὄχι « Τέ-
μενος » τὸ ἄλλο ἥτο τυπογραφικὸν λάθος· ὁ περὶ
οὗ ἐρωτᾷς εἶνε καὶ ἔχει.) Ναυσικάν ([Ε] διὰ τὴν
ὥραιαν περιγραφὴν πολλὰς πληροφορίας εἶχει καὶ
δὲν ἤξευρα ποῖον νὰ προσέχω.) Ἐκατόγχεϊρα
(διὰ τὰ τα καταργήσω, σημαίνει ὅτι ἦτο ἀνάγ-
κην καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικὰ) Καλοθερμένον Γάτον (τὰ τετρὸδια ἐλήφθησαν
τὸ ψευδώνυμον που θέλεις εἶνε ἐλευθέρων.) Βί-
ζτωρα τὸν Μαῦρον ([Ε] διὰ τὰς ἐντυπώσεις) Μαργαρίταν
της Ἀκροπόλεως ([ΕΕ] διὰ τὴν
ὥραιαν ἐκλογὴν ἔστειλα τὸ 23ον.) Παρισινὸν
Ἀριστοκράτην, Ροδοστεφωμένον Ἀνοῖξιν
(γράφει μου ὅσον συχνὰ θέλεις καὶ ἔσο βεβαία
ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σου μ' εὐχαριστοῦν πολὺ.) Ἀνθος
Μαίον (ἐλήφθησαν τῶν 18-21, εἰμπορεῖς
νὰ στέλλῃς τὰς λύσεις ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου
χωρὶς ὥμως νὰ παρεμβάλλῃς ἐπιστολὴν, διότι
τότε ὁ φακέλλος πρέπει νὰ κλείσται.) Κλεῖδα
τοῦ Πόντου (μ' εἶπα εὐχαριστοῦμαι πολὺ ὁσά-
κις μοῦ γράφεις· αἱ λύσεις σου φθάνουν ἐγκαίρως.)
Ξαρθὴν Μαυρομάταν (νὰ σου ζήσῃ ἡ βαπτί-
στικὴ με τὸ ὥραιον ὄνομα· με μεγάλην μου
χαρὰν θὰ σε γνωρίσω, ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀ-
θήνας.) Σεμνὴν Κόρην (ἔστειλα ἐκ νέου· ἡ
ὀρθογραφία μεγαλύνει καὶ εὐμορφαίνει, καὶ σ'
εὐχαριστεῖ διὰ τὴν μυρωμένην κάρταν πού της
ἔστειλες.) Καρδιάλιον Ρισελιά (δὲν εἶνε, καὶ
κάμε τὰς ἀπὸ τὰς γνωρίξ.) Ροδίαν Κυνη-
γέϊδα, (νὰ ἰδοῦμεν πλὴν πότε θὰ γίνῃ καὶ
αὐτὸ!) Αἰγαῖον Πέλαγος, Μάγκαν τῶν Πα-
ρισίων (ἔστειλα.) Ἀρὸν τοῦ Παρπασοῦ (εὐγε,

σὲ συγχαίρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμὸν· ἀλλὰ νὰ
μὴν εἶσαι τόσο ἀνυπόμονος, δὲ αἱ προτάσεις
τῶν Μ. Μ. δημοσιεύονται μετὰ τὴν σειρὰν καὶ ἀ-
ναλόγως τοῦ χρόνου που ἔχω.) Ν. Α. Σισίνη
(ἔστειλα τὸ ἑῖς τὴν Θάλασσαν.) Φανή Ἀν
Καμπᾶ (εὐχαριστῶ πολὺ.) Μιτωτάυρον (εἰπέ
εἰς τὴν ἀδελφὴν σου ὅτι ἔγινε καὶ θὰ δημοσιευθῇ
προσέχως.) Αἰλουρον (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ
δελτάριόν σου· γράψε μου κάποτε.) Λευκὸν Κῆ-
ρον ([ΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὴν ἐπιστολὴν· ἡ Κικὴ
σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὰ γραμματόσημα.)
Ἦρωα τοῦ Σουλίου (αἱ προτάσεις σου θὰ δη-
μοσιεῦθουν εἰς τὸ προσεχές· πῶς σου ἐπέρασεν
ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ρίψῃ τὴν ἐπιστολὴν σου εἰς τὸ κα-
λὸν;) Ἀγγελον Ἀγγερινόν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥ-
ραιαν ἐπιστολὴν) Ἐξόριστον Ναπολέοντα (κα-
λὸν ταξιδεῖν· χαρὸν πού σου ἄρειε τὸ « Ἀσωτος
Υἱός. ») Κεντρί (ἔστειλα.) Κωρύκειον Ἀντρον
(καλὰ τὰ Π. Πνεύματα, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ
τα γράψῃς μαζί με τὴν ἐπιστολὴν· αἱ προτάσεις
σου εἰς τὸ προσεχές· ἡ πληροφορία σου δὲν δη-
μοσιεύεται διότι ἀλληλογραφία με κορίτσι, ἀρ' οὐ
εἶσαι ἀγόρι, δὲν ἀνταλλάσσεται διὰ τοῦ Γρα-
φείου μου.) Μέλιον τοῦ Ὑμητοῦ ([ΕΕ] διὰ
τὴν ὥραιαν περιγραφὴν τῶν ἐξέτασεων.) Λουλοῖ-
δι της Καρδιάς ([Ε] διὰ τὸ ὥραιον ποιημά-
κι.) Ἐρυθρὸν Νέφος (θέλω νὰ ποσπάζω μερικὰ
ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν σου, καὶ τὴν φυλάττω διὰ τὸ
προσεχές· πῶς θὰ ἔχω περισσοτέρων τόπων;) Θεο-
σαλικὸν Ὑάκινθον (πέντε ὥρων πεζοπορία·
με ἤλιον καὶ με ποδήλατον... εἰς τὴν ῥακὴν ἂ!
μὰ θὰ ἦτο κατὰ τὴν φοδερὸν! οὕτε νὰ ἦτο ἦρωα
τοῦ Ἰουλιου Βέρν.) Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος
(δὲν ἐχρειάζοντο καὶ τόσαι εὐχαριστίαι.) Χαμαι-
κέρασον (εἰς τὸ προσεχές.) Μυροδόλον Κῆρον
(ὥραια ἡ ἐπιστολή σου, ἀλλὰ νὰ μὴ γράψῃς με
κόκκινον μελάνι.) Ἰωάννην Φαρχοῦ (τὸ φύλ-
λον σου στέλλεται τακτικὰ εἰς τὸ « Ὁμήρειον ».
μήπως ἄλλες διεύθυνσις;) Νεράϊδαν τῶν
Σπετσῶν (δὲν ἔλαβες τὴν ἐπιστολὴν που λέγεις·
ἔστειλα ἐκ νέου.) Καταρομάλλων Ἀνημερίαν
(εὐγε διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα· εἰμπορεῖς
νὰ γράψῃς πρὸς τὴν διδασκαλίαν σου καὶ νὰ
της εἰπῇς διὰ τὸ δὲν ἐπῆγες, νὰ τὴν ἀποχαιρετί-
σῃς.) Πρόδοκον τὸν Χίον (ἔστειλα καὶ 12-18)
Περωτὴν Ταξειδιώτιδα (εἶσαι ἐν τάξει εἰς τὰ
Μ. Μυστικά.) Ἰτέαν κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβες μετὰ τὴν 20 Ἰ-
ουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου.
Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δύνανται γράφω-
ναι λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζομένων, πολεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος
περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾷται φρ. Γ

336. Λεξιγραφίος.

Τὸ πρῶτόν μου πλανήτης
Καὶ ὀρυκτόν τὸ δευτέρον μου.
Καὶ γίνεταί ποτὶ χην
Ἑλληνικὴ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κρητικίου.

337. Συλλαβογράφος

Δύο ἔχει συλλαβὰς
χώρα που εὐκόλα θὰ βρῇτε
Καὶ με κάθε συλλαβὴν
ὅς τ' ὀρκίζομαι, ὦ λύτα!

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου Σηματογράφου.

338. Στοιχειογράφος

Γλύπτῃς ἀθάνατος με κεφαλὴν
Γίνου αἰώνιος χωρὶς αὐτὴν.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς ὁσῆς τῆς Γεωργίας.

339. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον

1. — Πολλάκις ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος ἀνέστησε
[νεκρούς.]
2. — Τὸν Κανάρην ἀπεθανάτισε καὶ ὁ Οὐγγώ.
3. — Τὰ καλὰ ἦσαν λαμπρύνουν τὰς κοινωνίας.
4. — Ἰρίσι, Ἦρα, Ἀθηνᾶ, Ἑστία ἀρχαῖαι θεαί.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Σιρμυώνος.

340. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν οὐράνιον σῶμα
+ * * * * = Χρονικὴ διαίρεσις
* + * * * = Ἀρχαία πόλις.
* * + * * = Ἐπίσημος Ρωμαῖος
* + * * * = Ἐπίσημος Ἀθηναῖος
+ * * * * = Ἐντομον μικρόν.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Οἰδῖποδος Τυράννο.

341-342. Λογοπαίγνια

1. — Ποία νῆσος ἀλθεῖ;
 2. — Ποία νῆσος δὲν ἤξευρε τίνας εἶνε;
Ἐστὶν ὑπὸ Ἀφροδίτης Β. Σηλυβρίδου.
- 343-345. Κεκρυμμένα ὀνόματα ποταμῶν.
1. — Τὰ λυσόχαρτα εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον
τῆς Διαπλάσεως.
 2. — Τὰ μεσιτὰ σήματα δεικνύουν πένθος.
 3. — Ὁ Ἰωστὴρ ἦτο ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ.
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Δουναβίου.
346. Φωνηεντόγραφος μετὰ μαγικοῦ
γράμματος καὶ ἀχροστιχίδος.

Θις - θλος - σρξ - λυδρ

Τῇ βοηθείᾳ τῶν συμφώνων τούτων καὶ δι'
ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσας φορές θέλε-
τε ἐπαναλαμβάνομεν, σχηματίζετε τέσσαρες
λέξεις. (Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δὲν θὰ μετα-
βληθῇ.)

Κατόπιν, τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων
ἐκάστης τῶν λέξεων τούτων, δι' ἐνός ἄλλου
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζετε ἄλλας τόσας λέ-
ξεις, τῶν ὁποίων τὰ δεύτερα γράμματα νὰ ση-
μαίνουν ἐκείνην, ἡ ὁποία πρώτη σὰς ἐβάσταξεν
εἰς τὸν κόσμον.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θεαγέτους.

347. Φωνηεντόλιπτος.

λπ - * - γς - κ - χρν - τ - πνκ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κόλπου τῆς Ἀτταλείας.

348. Γρύφος.

Τί; ΧΜΠ; TV

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτός.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλου 21.

223. Ἐνδύμα (ἐν, δεῖ, μά.) — 224. Ἐλένη-
ώλην. — 225. Ρῆμα. ἡμαρ. — 226. Δαίμων.
Ἄμμων.
227. ΚΑΤΑ (πάντα ΤΑ Καλά.) 228. Ἐξίς,
ΑΓΑΝ (ΘεοΝ ΑΓΑπα...) λέξις, λῆξις,
ΤΑΦΗ (τασιεῖν Η ΦΑΤνη...) ρῆξις, ρῆσις,
ΑΝΗΡ (ΕἰΡΗΝΑῖος...) ρύσις, φύσις.
— 229. — Ὁ Πάπα: Πῖος (πῶτος) — 230. 232.
α') Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΜΑ: στόμα, Μά-
ριος, ἔρμα, Μάιος, ἡμαρ. β') Τῇ ἀνταλλαγῇ
διὰ τοῦ ΠΡΩ: πρῶτος: πρώμιος, πρῶρα,
πρῶσις, πρῶνη. γ') Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΚΥ:
κῦθος, κύπρος, κυρὸς, κύρος, κυων. — 233.
ΖΑΜΑ, ΓΕΛΑ, ΔΑΒΑ (Ζωή, ῥαφική, Ἀπὸ Ελ-
λῆς, Μοδὺ Βδοξ, Ἀδὰμ Δς.) — 234. Ἀ-
ναψε τὸ λυχναρί πρὶν σ' εὐρῇ ἡ νύκτα. — 235.
Κάλλιον ἢ πρόνοια ἢ ἡ μετεμέλεια.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ἀλλοτρίαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.)

Ἀνταλλάσω ταχυδρομικὰ δελτάρια τοῦ ἐξωτε-
ρικοῦ. Διευθύναι: Hercule Tornazakis,
Alexandrie (Egypte) (B—57)

Εὐχαρίστω, ἀνταλλάσω ταχυδρομικὰ δελτάρια.
Ἀπάντησις ἀσφαλῆς καὶ ταχεῖα. Mlle Hélène
Avierinou, Alexandrie (Egypte) (B—38)

Ἀνταλλάσω γραμματόσημα Γαλλικὰ παυβί-
σης ἐκδόσεως λεπτῶν 1, 2, 3, 4, 20, 30,
35, 40, 50, 75, διὰ ταχυδρομικῶν παυβίσης ἐκ-
δόσεως. — Gregoire J. Piperidès, Adalin
(Turquie). (B—59)